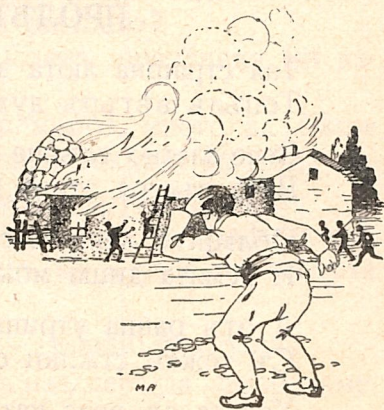

царь. А презъ деня цѣлото село се извървѣ да ги види по-отблизо и да ги попипа съ ржка. Привечерь пъкъ на мегдана се изви кръшно хоро, срѣдъ което важно седѣха на столъ двамата богаташи и съ усмивка изглеждаха играчитѣ. А тѣ по-силно тропаха и по-кръшно извиваха снаги предъ тѣхъ.

Сжщо такъвъ празникъ бѣше, когато запухтѣ за пръвъ пътъ локомотилътъ. Ние хукнахме къмъ него, а вързанитѣ ни за стожера на гумното коне останаха да се чудятъ и да се вслушватъ въ необикновения пухтежъ, който се понесе надъ цѣлото село. Но следъ време свикнахме съ вършачката. Тя ни стана нѣщо обикновено — единъ такъвъ работникъ, какъвто бѣхме и ние, само че много по-опасенъ. Работи съ огънь срѣдъ слама. А на сламата и една искра е много.

Първитѣ две години не се случи нищо — добъръ бѣше машинистътъ. Локомотилътъ го слушаше и се подчиняваше на волята му. Ала на третата година той напустна — изгони го строгиятъ богаташъ. Изгони го за нищо и никакво и хвана другъ, който да изпълнява всичкитѣ му прищевки. И стана, каквото стана. Отъ непредпазливостъ ли, отъ неумение ли, новиятъ машинистъ възпламени снопитѣ около вършачката. Докато да донесатъ вода, огънятъ въ единъ мигъ обхвана батозата, сетне купитѣ наоколо и полази като змей по дърветата. Тѣхнитѣ зелени листа запращѣха и полетѣха на огнени езици надъ постройкитѣ.

Черковната камбана заудря бързо и тревожно. Селянитѣ си оставиха работата и се спустиха къмъ пожара — кой съ котелъ, кой съ ведро, кой съ брадва или вила. Трѣбваше да се спасява това, което може. Тѣ добре знаеха — изпусне ли се огънятъ, отиде цѣлото село. И всички се нахвърлиха най-напредъ къмъ